

Beretning fra Cowboy camp på Sjælland arrangeret af Per Beinov.

Først offentliggjort på Hestenettet juni 2005

Så er jeg hjemme igen efter en kanon weekend i hestene, kvæget og cowboy arbejdets tegn.

Kort sagt hjemme efter strabasserne og oplevelserne ved Englerup Mølle sammen med 8 ligesindede under ledelse af Per Beinov , og stærk supporteret af Peter med madvognen.

Hvad var det så vi oplevede?? - ja vi fik vel dybest set endnu engang rykket vores grænser for hvad vi kan, hvad vore heste kan, og hvad vi kan i samarbejdet med vore heste.

Men altså.

Vi mødtes kl 10 som aftalt, nogle kendt hinanden i forvejen, andre (deriblandt jeg selv) var omgivet af næsten lutter ukendte ansigter.

Vi fik slæbt oppakningen over på åen, og fik taget vores basecamp i besiddelse. Peter havde allerede gang i bålet, og kaffen var klar – her skilte jeg mig så som te drikker lidt ud fra det gode selskab, men det er jeg jo så vant til!!!

Hesten fik lov til at gå frit rundt i camp området, og det var en oplevelse at se hvordan de reagerede på hinanden, og begyndte at danne sociale relationer. De ”aggressive” valakker blev hurtigt spottet ud og de måtte lide den tort at blive holdt ude fra det gode selskab og blive bundet – ligesom de blev ”forvist” til en karantænefold om natten.

Efter kaffen blev hestene sadlet op, og Per viste os rundt på arealet og præsenterede os for opgaverne. Allerede på denne rundtur stiftede vi det første bekendtskab med åen, der skulle blive vores faste følgesvend!!

Efter rundturen vendte vi tilbage til basecamp, og indtog den medbragte frokost og blev inddelt i 3 hold på hver 3 personer. Så blev hestene igen sadlet op og nu gjaldt det så om at demonstrere samarbejde på holdet, og ikke mindst med hestene.

Og hvad var det så vi skulle, joh – vi skulle fremstille en indianer ”båre”, og på den transportere en syg person (i form af 1,5 meter telefon pæl). Vi skulle hente en rigtig stor og tung telefonpæl et sted, og med hestene trække den til et andet sted, vi skulle transportere to halvfylde vanddunke hængende hen over sadlen, vi skulle skyde med luftgevær fra jorden, med anlæg på sadlen, og endelig fra hesteryggen, vi skulle redde en kalv (i form af en ”dummy roping slæde”) som sad fast i åen, vi skulle tværs igennem åen – garanteret på det dybeste sted!) for at komme over på en fold hvor vi skulle samle en flok Hereford kreaturer, og tælle hvor mange der var i alt, samt antallet af tyre, køer, kvie- og tyrekalve. At der var 35 i alt, det var relativt nemt at tælle, det var straks sværere at få de andre tal på plads.

Endelig skulle vi så fange en kalv (i form af en træstamme), og med to heste holde den fast mens den tredje deltager brændemærkede den.

Og vi fik flyttet grænser!!

Nogle heste havde aldrig set en lasso, og for dem var det at komme til at trække noget der hang bag dem i en lasso voldsomt grænseoverskridende, men de fandt jo ud af, at det ikke var noget de døde af.

Så var der de heste som ikke var - skal vi sige - trygge, ved vand!!

Jeg havde om lørdagen fornøjelsen af at være på hold med Bjarne og Dorte, Bjarnes hest var ikke spor bange for vand, men Dorte og jeg havde visse problemer med vores, så da vi skulle ud i åen for at rede kalven så mente hestene ikke at det var dem der skulle ud i åen!!

Vi kæmpede, men de ville ikke - punktum!

Per havde jo set vores problemer, og så sagde han de bevingede ord, at man kunne jo blive nødt til at gå foran og trække hesten derud!!

Dorte tog en dyb indånding, og steg hun ellers i åen i vand til knæene, og efter lidt parlamenteren med hesten, så fulgte den med.

Så kom turen til mig og Malou.

Vandet var ikke rigtig koldt, så det var egentlig OK, og fordelene med mine støvler er at de ikke er vandtætte, så vandet kunne selv løbe ud af dem bagefter.

Malou strittede noget imod, men med et klap i måsen bestemte hun sig så alligevel for at hun hellere måtte gøre det, så vi fik alle tre reddet kalven.

Da vi så skulle over og tælle kvæg var Dorte og jeg enige om, at der nægtede vi at hoppe i åen igen - der var den nemlig dobbelt så dyb, så Malou fik et træktov i grimen, og så red Bjarne ellers forrest og så måtte hun jo bare følge med. Da vandet gik hende op til midten af maven fik jeg så igen fyldt støvlerne med vand, men som før sagt, så er de heldigvis ikke vandtætte så det løb ud igen!

Det var en fornøjelse at få støvlerne af da vi kom tilbage til Campen!!

Aftensmaden sørgede Peter for - det var rigtig godt, og han var også leveringsdygtig i rødvin etc.

Men Per havde jo advaret - der var natteridning på programmet!!

Så klokken 23 var det på med de våde sokker og ualmindelig klamme støvler igen, op og fat i hesten og på med sadlerne - det er for øvrigt ikke helt nemt at finde en helt sort hest når det er mørkt - der er hvide sokker og en hvid blis altså langt at foretrække!!

Nå alle fandt deres hest og fik sadlet op, og så gik turen ellers ud i terrænet. Ude på de åbne områder var det jo "piece of cake", der kunne vi jo ane omgivelserne og den der red foran, og da vi selvfølgelig skulle passere åen kunne vi jo høre, at nu gik vi altså i vand - der var i øvrigt ingen af hestene der overhovedet protestere over at passere åen!!

Da vi så drejede ind i skoven så blev det mørkt - rigtig mørkt, man kunne selvfølgelig mærke sin egen hest, men se den kunne man ikke. Jeg kunne nu og da ane ham der red foran, fordi han havde en lys hat på, men da hans hest var sort kunne jeg ikke se den overhovedet.

Per havde inden vi tog af sted fortalt, at vi var nødt til at stole på hesten, ikke noget med at forsøge at styre den, det var dens sanser vi var helt afhængige af. Det var for mig en grænseoverskridende fantastisk oplevelse - vi red opad, vi red nedad, vi

drejede til højre og vi drejede til venstre, og jeg vidste fra dagens ridning, at der var forhindringer af mange forskellige slags på de smalle skovstier som vi red på. Ikke én gang trådte Malou forkert, ikke én gang stødte vi ind i noget og ikke en gang drejede de forkert.

Da vi kom ud af skoven igen spurgte jeg Per der red forrest hvordan i himlens navn han havde fundet vej, og fået drejet de rigtige steder og valgt de rigtige stier. Hans melding var, at det havde han da ikke gjort, han kunne jo heller ikke se noget, men det havde hans hest da gjort for ham.

Vel tilbage blev hestene lukket på fold igen, og vi andre styrkede os ved bålet, inden vi tog "sovefaciliteterne" i besiddelse. Da vi jo var på minimal oppakning, så bestod mit natlogi i en bivuakpose uden om soveposen, og saddeunderlaget som "ligge underlag". Da sådan et saddeunderlag er noget mindre end mig, og da det egentlig ikke er specielt blødt, så var jeg en kende øm, og ikke specielt udhvilet søndag morgen. De to store Hereford kreaturer som egentlig "ejede" den fold som vi havde campen i havde faktisk undladt at trampe rundt på os om natten selvom de havde været rigeligt interesserede om aftenen!!

En kop varm te, en gang varme pølser og røræg, og et friskbagt "bålbrød" med smør gav fornyede kræfter.

Støvlerne var stadig klamme, men strømperne var næsten tørre, så det hele blev sådan "mellem klamt" da de kom på.

Så blev vi inddelt i nye hold, fik sadlet op og red ud til opgaverne. Opgaveren var de samme, men holdene og dermed samarbejdet blev udfordret på ny.

Det var vist egentlig Per's mening at det skulle have karakter af konkurrence, men da ingen af os gik specielt højt op i det der pointgivning - og vi heller ikke havde medbragt skriveredskaber, så endte det med at vi alle sammen vandt - og det gjorde vi jo i virkeligheden også!!

Vi kunne løse alle opgaverne, alle heste - selv Malou - gik i åen uden problemer og ingen kom alvorligt til skade. Lidt skrammer hist og her, noget seletøj, støvler og beklædning der trænger til en kærlig hånd og et par showsadler der trænger til mere end én kærlig hånd!! Og en flok trætte heste og ryttere.

En tak til den prægtige flok saddebumser, tak for godt samarbejde - vi kan det hele!!, Tak til Per for blidt men bestemt at skubbe os ud over vores (indbildte) grænser, tak til Peter for varmt vand til teen og aftensmad.

Det var en fantastisk weekend - jeg glæder mig til vi mødes igen derude hvor heste er arbejdskammerater og mere end bare sportsredskaber.

Hilsen John